

Cameleonism jurnalistic

VOCEA VÂLCII

Mulți dintre jurnaliștii care se fălesc cu lupta pentru libertatea presei și adevăr, care, se zice, sunt imparțiali, joacă în continuare cum cânta PSD, PC și PNL. Unul dintre ei, lider de piață care-și pătează acum demnitatea de jurnalist, este Sorin Roșca Stănescu (SRS). Cunoscându-i scrierile și curajul abordării lor (din trecut), la fel ca și pe cele ale lui CTP, nu înțeleg de ce jurnaliștii aceștia respectabili încearcă să prostească poporul la TV sau în presă. În timp ce „marele” CTP, laureatul pe veșnicie a ziaristicii din România este plin de venin împotriva lui Traian Băsescu, celălalt, adică SRS, este și mai și. Insulte, degradări, atacuri peste atacuri. Împotriva unui fost prieten și tovarăș de idei. Împotriva unor adevăruri demascate în calitate de șef al statului care pun în pericol economia națională. Având asemenea „genuri” mediatice în viața publică, ce susțin corupția și minciuna, putem ajunge din nou la ceea ce vrem să uităm de 17 ani. Cum de a ajuns Roșca Stănescu să îl injure acum pe Traian Băsescu, După ce în anul 2003 i-a dedicat formidabilul editorial ce-l publică m mai jos? Este de neînțeles, dacă dăm deoparte mercantilismul. Citiți-l și dați ziarul acesta mai departe. Poate se vor lămurii odată, asupra adevărului privind vânzarea flotei și detractorii care-l acuza pe șeful statului de ilegalități. Cuvintele noastre sunt inutile. SRS spune totul.

Scenarii la zi

Băsescu, unul din paisprezece?

Motto: Înainte de a deveni istorie și chiar de a se întâmpla, multe evenimente majore sunt pregătite în laborator

Traian Băsescu are de ales. Fie se prezintă la proces, ca orice cetățean, în faimosul dosar „Flota”, fie utilizează unul dintre prerogativele pe care le are în calitate de șef al statului și lasă să treacă cinci ani pentru a se confrunța cu Justiția. Este nu numai interesant, ci și important să luăm în calcul ambele variante. Este un dosar de o complexitate extraordinară. Pe vremea când era primar general al Bucureștilor – aflat în duel direct cu Adrian Năstase, care anunțase, în prealabil, „că -l va căuta la ouă” – Traian Băsescu a invitat, într-o bună zi, presa acreditată la instituția pe care o conducea și, spre stupoarea generală, a pus pe masă dosarul. În uriașa sală de consiliu, dominată de o masă ovală pe măsură, respectivele documente din dosarul „Flotei”, în care, pe lângă Băsescu, mai sunt inculpate alte 79 de persoane, măsurau metri întregi de „material probatoriu”. Zeci de mii de pagini. Masa Consiliului Municipal era literalmente acoperită: dosar lângă dosar, toate puse în picioare. Pentru că afacerea Petromin a fost una dintre cele mai mari găuri date economiei românești. Un jaf de proporții care a distrus, practic, o flotă națională. Iar scandalul nu este de azi, de ieri, ci durează de 13 ani. În bătălia lui cu Traian Băsescu, Adrian Năstase a apăsă atât pe declanșator, cât și pe pedala de accelerație, pentru că fostul lider al PD, ajuns azi președintele României, să fie plasat în epicentrul cauzei. Și, atenție: dacă probele sunt reale, atunci ne aflăm în prezența unui veritabil complot național, care a avut drept finalitate subminarea economiei. Un complot cu nu mai puțin de 136 de „participanți”, dintre care 80 au fost deferiți Justiției. Iar, dacă nu, atunci e doar un jalnic și extrem de costisitor război politic. Cercetarea acestei cauze a cunoscut, de-a lungul timpului, două etape importante. Prima s-a consumat până în 1996, când, cel puțin în ceea ce-l privește pe Traian Băsescu, ancheta nu a ajuns la nici un rezultat. Pur și simplu, nu s-a putut descoperi în nici un fel că el s-ar fi făcut vinovat de vânzarea flotei. Și asta în condițiile în care, în urma unor atacuri concertate, din direcția partidului lui Iliescu și chiar a presei, Traian Băsescu a fost singurul politician român care, pentru a înlesni cercetarea penală, a renunțat, în mod voluntar, atât la statutul de parlamentar, care îi acordă imunitate, cât și la cel de fruntaș al Partidului Democrat, care i-ar fi putut conferi o putere de natură să-i impresioneze pe magistrați. Atunci, în 1995, Băsescu a părăsit Bucureștii și a plecat pur și simplu la Constanța, păstrându-și doar calitatea de membru de partid. A anunțat în mod public că face acest lucru pentru a se pune la dispoziția anchetatorilor și pentru a putea demonstra, fără nici un fel de dubiu, că, în ciuda atacurilor îndreptate împotriva lui, este nevinovat. Cam în aceeași perioadă, pot să spun că eu unul, în calitate de ziarist de investigații, mi-am luat „doctoratul în Traian Băsescu”. Pentru că am studiat, la București și la Atena, prin mijloace jurnalistice, dosarul „Flota”. Și am făcut numeroase dezvăluiri. Cea mai importantă fiind legătura pe care am identificat-o și am dovedit-o între fruntașii PDSR, cel mai important fiind chiar Ion Iliescu, și un grup de interese din Grecia, reprezentat formal de un armator pe nume Katounis – decedat ulterior în condiții misterioase – în spatele căruia se găsea generalul Grylakis, pe

atunci șeful Securității de la Atena. În paranteză fie spus, acesta din urmă a fost între timp prins, pentru că a încălcat legea, făcând poliție politică, și împotriva lui au fost deschise mai multe dosare penale. Devenise prieten personal al președintelui Ion Iliescu și membru de onoare al PDSR. Spațiul nu îmi permite să intru în amănunte. Cert este că, împreună cu colegii de la „Evenimentul Zilei” și de la „România Liberă”, am jucat un rol major în blocarea vânzării frauduloase a ceea ce mai rămăsese din flota strategică a României. Iar vânzarea o făcea nu Băsescu, ci guvernul de atunci, condus de Nicolae Văcăroiu, și președintele de atunci, care era Ion Iliescu. Iar ce a fost salvat în 1993 s-a prăpădit ulterior, navele fiind practic înstrăinate bucată cu bucată. Iar Băsescu, retras la Constanța ca simplu cetățean, nu a putut fi găsit vinovat de către un guvern ostil și de către o procuratură ostilă. Ceea ce i-a permis ca, în 1996, să revină în forță în politică. Chiar la rugămintea unor prieteni, printre care mă număr. Fie și numai succinta istorie prezentată mai sus, și Traian Băsescu ar trebui să aleagă varianta înfruntării fățișe a Justiției. Ar fi bine să nu se prevaleze de imunitatea pe care i-a conferit-o populația României atunci când l-a ales președinte și să se ducă în instanță, ca simplu cetățean. Și să demonstreze că dreptatea este de partea lui. Și că uriașul dosar este o făcătură politică. Dacă cineva a vrut „să-l caute la ouă”, el trebuie să arate că le are. Ceea ce înseamnă că nu mai trebuie să fie unul dintre cei 14. Care nu s-au prezentat ieri.